

Josep M. Brun Sandiumenge és el director general d'una empresa que en aquests moments pertany a una multinacional americana, Delphi, i que està integrada en el sector dels subministraments per a la indústria de l'automòbil. Ell ja fa més de 30 anys que ocupa càrrecs directius a diferents empreses, i 45 que va entrar a treballar en el món de la indústria: **"Als catorze anys ja feia d'aprenent i aprofitava els vespres per estudiar, de manera que vaig tenir l'avantatge de sortir de la universitat amb deu anys de carrera laboral a l'esquena i amb la sort d'haver pogut treballar al costat de persones de qui vaig aprendre molt."** I en especial recorda Lluís Congost: **"Era el director de Construccions Mecàniques Rex, un gran savi, dissenyador i enginyer que va ser el meu mestre en molts aspectes. Va confiar en mi i em va fer responsable de projectes de la companyia amb només dinou anys."** Posteriorment, el pas per altres indústries també li va proporcionar molta experiència: **"Vaig estar també en una empresa que feia vàlvules per a la indústria nuclear, i va ser allí on vaig conèixer la meva esposa, Montserrat."**

Però en acabar aquesta etapa, en Josep M. es va plantejar un canvi en la seva trajectòria: **"Sempre havia estat en empreses que tenien l'amo al capdavant, cosa que dificultava poder adquirir cada vegada més responsabilitats, així que em vaig plantejar entrar en una companyia oberta i va ser d'aquesta forma com vaig contactar amb Condiessel."** El nostre protagonista va ser contractat com a director de l'ampliació d'una de les fàbriques del grup, però amb la gran crisi del petroli del 1973-1974 es va paralitzar el projecte: **"Com que no podia continuar amb la feina per a la qual m'havien llogat, em van proposar fer-me càrrec d'una fàbrica de Gavà, la Damper, que feia components per a l'automoció i que estava en fallida tècnica. El meu objectiu havia de ser salvar el que és pogués i tancar-la."** Però amb la força i la il·lusió dels trenta anys, i després d'haver estudiat la situació, en Josep M. va decidir que es podia trobar una solució molt millor: **"Vivíem moments difícils, el Baix Llobregat era un polvorí diari amb vagues i manifestacions, però em vaig asseure amb el comitè d'empresa i els sindicats i els vaig convèncer que amb una reducció de plantilla ens en sortiríem."** Es va aconseguir, doncs, fer una reducció de plantilla, la gent va acceptar que s'abaixessin els sous durant un període de dos anys, es van aplicar unes mesures dràstiques de contenció, i avui l'empresa encara funciona i està a mans d'un grup multinacional: **"Suposo que els va sorprendre trobar una persona jove que estava disposada a lluitar al seu costat perquè les coses milloressin, que parlava amb els operaris de tu a tu i que no tenia cap mena de problema per posar-se darrere d'una màquina i demostrar que allò es podia fer."** En un any i mig aquella empresa va ser rendible i fa poc en Josep M. va ser convidat a celebrar els 25 anys de la companyia: **"Em va fer molta il·lusió que em convidessin i va ser una alegria veure que hi havia treballadors d'aquella època que encara hi eren, i que vinguessin fills d'alguns empleats d'aleshores, ara ja jubilats, a donar-me les gràcies en nom dels seus pares."**

Aquest va ser el primer repte important en la vida professional de Josep M. Brun, però n'hi ha hagut d'altres que també ha aconseguit superar amb escreix: **"Vaig estar uns anys més al capdavant d'aquella fàbrica, però després ja vaig agafar les regnes de la indústria on sóc ara."** De bon

començament ja es va haver d'implicar en un important procés de transformació de l'empresa d'equips d'injecció per a motors dièsel: **"Fins als anys seixanta, les fronteres de l'Estat havien estat tancades, cosa que volia dir que fabricàvem exclusivament per vendre a Espanya. Això i l'estructura típica de l'època que tenia la nostra empresa van fer que, en el moment que es van obrir els mercats, haguéssim de ser competitius."** En Josep M., aleshores, va haver de negociar tota una sèrie de qüestions que afectaven la productivitat i la competitivitat: **"Vam reduir l'escala salarial, que va passar de 24 categories a 4, i vam eliminar els sistemes de primes, que no facilitaven que es treballés un producte de qualitat. Havíem de ser capaços de vendre a Europa, perquè si no desapareixeríem i ho vam fer."** En cinc anys van reduir un 45% els preus, cosa que portava implícita una millora de la productivitat: **"En aquest moment tenim el mateix nombre d'empleats i produïm quatre vegades més."**

Això passava a mitjans dels anys vuitanta, i va ser una dècada més tard quan un nou repte va aparèixer a l'horitzó del nostre industrial: **"El dièsel ha crescut molt en els darrers anys perquè és un motor molt menys contaminant que la gasolina; no obstant això la legislació també rebaixa cada vegada més els nivells permesos, i ens vam adonar que els motors d'injecció indirecta no serien capaços d'assumir aquests nivells a partir de l'any 2000."** Així, va ser necessari posar-se a treballar per aconseguir ser la fàbrica del grup encarregada de subministrar les bombes d'injecció directa i assegurar-se la producció per a començaments de segle: **"Des de finals dels vuitanta formàvem part de la multinacional Lucas i aquesta tenia dues fàbriques més al món que produïen bombes. Calia competir, doncs, per saber quina se n'emportaria la fabricació en un futur proper."** Ho van aconseguir i ara ja podem assegurar que totes les bombes de dièsel d'injecció directa del grup surten de Sant Cugat. Tot això és possible gràcies a la tecnologia puntera que utilitzen i a uns equips de recerca i desenvolupament que treballen sense parar perquè els nous dissenys vagin endavant: **"Estem parlant d'una mecànica que és difícil d'imaginar. Tenim sales climatitzades a vint graus amb màquines que fan uns ajustaments perfectes, i els nostres operaris treballen amb bata blanca."**

Quan el grup Lucas va passar a mans de Delphi, multinacional americana, en Josep M. va comprovar que consideraven l'empresa catalana com la millor del grup que acabaven d'adquirir: **"Sempre he treballat pensant que el que has de fer és el que en aquell moment creus millor, i que no t'has de sentir lligat pel fet de treballar en una multinacional. Jo sempre he actuat amb llibertat, perquè a l'hora de la veritat el que compten són els resultats."** Content de com li han anat les coses, aquest industrial se sent orgullós de tot allò que ha aconseguit portar a terme i fomenta aquest orgull entre els seus treballadors: **"Penso que han d'estar satisfets de treballar a Delphi, perquè és l'empresa més important de Sant Cugat i ens involucrem tant com podem en la vida de la ciutat perquè pensem que aquesta és la nostra millor publicitat."** D'altra banda, cal destacar també el fet que la majoria dels sistemes informàtics de l'empresa funcioni en català, un aspecte més del tarannà d'aquest home d'empresa que veu el futur de l'automòbil **"totalment obert"** i que assegura que Catalunya hi tindrà encara molt a dir.

“Sempre he treballat pensant que el que has de fer és actuar amb llibertat, perquè a l'hora de la veritat el que compten són els resultats”

Josep Maria Brun - Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)